

GEGANT

Nom : CAPABLANCA

Pes: 30 Kgs. **Alçada:** 3 mts.

Any: 19/09/1993

Taller Drac Petit de Jordi Grau

Història: Multitud de llegendes ens parlen d'aquest bandoler del Camí Ral tot i que poques constàncies històriques en tenim. De fet mai ha estat possible determinar dades

fidedignes sobre la seva vida i època encara que les seves actuacions entre l'Hostal de la Barata i els Hostalets del Daví, especialment, han estat sempre indiscutibles.

En tot cas són signes fidels de la seva probable existència l'anomenada Cova d'En Capablanca a mitja alçada de la Roca Salvatge, sota el Paller de Tot l'Any, on s'obre un avenc vertical de difícil accés i que és, tradicionalment, considerat la seva guarida. També molt a prop, a pocs minuts del Camí Ral, hi ha la Font del Lladre, la qual sembla tenir relació amb la llegenda d'En Capablanca.

Hi ha diverses hipòtesis sobre l'origen del seu nom, totes elles força curioses.

Uns diuen que portava sempre una capa d'aquest color i que l'havia guanyat en una partida de cartes; altres conten la història d'un capità de *miquelets* que s'enfrontà amb el nostre personatge. Aleshores el bandoler es presentà de sobte al teatre on el capità embadalit presenciava una comèdia i li tallà un tros de la capa blanca que duia; posteriorment l'envià com a burla a casa del capità.

De fet, els avis de Rellinars narraven i explicaven com havien sentit parlar del ñs horribles crim que havia comès al Camí Ral quan, apuntant amb el seu trabuc, obligava les víctimes a escampar els diners i pertinences o bé deixar-hi la vida sobre la blanca capa estesa davant els espadats que voregen el Camí darrera la Roca Salvatge, Castelldebocs o el Coll del Daví.

Segons deien, En Capablanca havia estat un mosso de pagès que treballava prop de Manresa i que es llençà al camí desenganyat de la societat del seu temps. Era bon coneixedor de les rodalies i, segons es creu generalment, estava en conxorxa amb un mosso de l'Hostal de la Barata que l'advertia sobre els cabals dels viatgers que feien el trajecte. Això i el seu galanteig amb la mestressa vídua del mas de la Teuleria el mantenien dins la zona.

S'accepta que mai fou capturat i que morí fart de vi, amorrat a una bóta en alguna de les masies properes a l'Obac.

GEGANTA

Nom: NA MERCÈ DE CAN COTIS

Pes: 27 Kgs. **Alçada:** 2,7 mts.

Any: 01/08/1997

Taller Drac Petit de Jordi Grau

Història: Na Mercè Llobet i Brocart (1897-1980), pubilla rellinassenca, filla i néta d'hereus de Rellinars, va néixer al recer de l'Església Vella, a la casa de Cal Ganàpia, i prop d'allà va transcórrer sempre la seva vida. De molt joveneta comença a treballar a la fàbrica del Borràs, amb els seus germans, i així marxava cada dia, en havent dinat, amb tota la colla del poble, cap a la feina, a Castellbell i el Vilar. Treballaven tota la nit i tornaven de matinada; però la Mercè, joiosa i espavilada, desvetllava el camí. Conten que un jorn, a l'arribar al tombant de l'Església Vella, la Mercè i els seus germans trobaren la porta de casa oberta. Esporuguits – tot plegat tenien uns deu anys – s'amagaren en una rasa dels voltants i quan, en

fer-se clar, van veure el pare sortint de casa, el cor se'ls hi aixamplà de goig: la mare, cansada de feinejar tot el dia, s'havia oblidat de passar la balda.

Na Mercè creixia com una pubilla gentil i bonica i els pretendents la vetllaven, no sols de Rellinars sinó també de les rodalies, fins al punt que els pares la feien quedar a casa els caps de setmana i no la deixaven anar a ballar. Era la pubilla més galana de tot el voltant.

Però, com passa sovint, la Mercè es decidí pel pretendent més proper: el Valentí de Can Cotis, a pocs metres de la llar pairal.

L'hort era cosa de l'home i el jornal –fixe i segur– de la indústria tèxtil era tasca de les dones. Quan la Mercè es va casar, feia poc que s'havia obert una fàbrica a Rellinars i ella en fou una de les primeres treballadors. Feien el torn de tarda i, a l'hivern, ja de fosc, tornava a la feina de la llar i els seus tres fills.

La Mercè era forta i valenta però no fa cap gràcia anar sola de nit seguint els horts i la riera; ella prou feia via cap a casa, on l'esperaven l'home i la canalla davant la taula del sopar, però un dia la Mercè arribà tota esglaiada doncs havia trobat un home al revolt dels *gitanos*, allà on hi passaven sovint una colla que, una vegada, se'ls emportaren totes les gallines.

Des d'aleshores, la Mercè feia marrada creuant el Pont del Selva amb les seves companyes de Cal Pau i de Cal Barret; allí seguia el camí, temorenca, amb una espelma encesa dins la llàntia o amb un ble. L'home i els fills l'esperaven amatents, perquè la Mercè era una dona de sa casa que no s'entrenenia fent xerrameca i, de més a més, a quarts de deu, el Colom, el gos que jeia a l'era s'alçava mandrosejant i corria a esperar la mestressa fins la portella del Pont.

La Mercè i la seva cunyada, la Francisca, foren les primeres en jubilar-se a la fàbrica de Rellinars. La Mercè viatjà a Barcelona per tal d'arreglar els *papers* però immediatament tornà a l'era, a l'hort, a les vinyes de Can Cotis, a casa seva, d'on no havia sortit quasi mai.